కథా కౌముది

ప్రాణం ఖరీదు ఆర్. శర్మ దంతుర్తి

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2015)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

ఛత్రపతి శివాజీ ఇంటర్నేషనల్ ఎయిర్ పోర్టు. సాయంత్రం ఏ చర్చ్ గేట్ స్టేషన్ లోనో విక్టోరియా టెర్మినస్ స్టేషన్ లోనో వచ్చే పోయే జనాలతో గోలగోలగా ఉంది కానీ విమానాశ్రయంలా లేదు.. ఊరి కుర్రాళ్ళతో క్రికెట్ ఆడుతూ చిన్నప్పుడెప్పుడో ఊర్లో విమానం చప్పుడు వినిపిస్తే పైకి చూసేవాడు కిషోర్. అసలు విమానం ఎందుకలా ఎత్తుగా ఎగురుతుందో అందులో ఏముంటాయో తెలీని వయస్సు. చుట్టూ స్నేహితులడిగితే, ఏదో తెల్సినవాడిలా "అవి బొమ్మ విమానాల్లా అందులో ఏమీ ఉండవ్" అని చెప్పేవాడు ఏదో పెద్ద తెల్సినవాడిలాగా.

పదహారేళ్ళు ముందుకి తిప్పితే, ఇప్పుడు ఐ. ఐ. టి. డిగ్రీ చేత్తో పట్టుకుని మొదటి సారి విమానం ఎక్కబోతున్నాడు. ఇప్పట్నుంచి ఇంక వెనక్కి చూసుకునే అవసరం లేదు. డాలర్లే డాలర్లు సంపాదన. ఒళ్ళు గగుర్పొడుస్తోంది. కిషోర్ తండ్రి రామయ్య ఆత్రంగా చూస్తున్నాడు కొడుక్కేసి. నిన్నగాక మొన్న పుట్టిన వీడు ఇప్పుడో రెక్కలొచ్చిన పక్షి. ఎగరబోయే తాను ఆపగలడా?

కూడా తెచ్చుకున్న ఆవకాయ, కుక్కరూ వాటితో బరువుగా ఉన్న రెండు సూట్ కేసులూ లోపల చెకింగ్ లో ఇచ్చేసి బయటకొచ్చేడు కిషోర్. ఇంతకు ముందు మళ్ళీ ఎన్నో సార్లు చెప్పిందే అయినా రామయ్య అన్నాడు – – "జాగ్రత్త నాయనా, మన సంస్కృతి వేరూ , వాళ్ళది వేరూ. కంగారు పడి మతం మార్చుకోవడం, వేరే మతం వాళ్ళని పెళ్ళి చేసుకోవడం అనేవి చేయకు. నీకిష్టమైతే మేము చూసాకే......."

కిషోర్ నవ్వుతూ చెప్పేడు, "నాన్నా నేను ఎలాంటివాడినో నీకు తెలియదా? ఐ. ఐ. టి లో ఉన్నంతకాలం నా స్నేహితులందరూ నీకెప్పుడైనా నేను అలాంటి పనులు చేస్తున్నట్టు చెప్పేరా? ఏమీ కంగారు పడకు."

"సరే నీ కూడా వచ్చే స్నేహితులేరీ?"

"వస్తూ ఉంటారు. అందరం వెళ్ళేది ఒకే యూనివర్సిటీకి కదా? అయినా ఇంకా టైం ఉంది."

ఈ లోపులే బిలబిల్లాడుతూ ఓ పది మంది గుమికూడేరు కిషోర్ చుట్టూ. రామయ్య మొహం వికసించింది, " మొత్తం మీద మళ్ళీ అందరూ ఓ చోట చేరేరన్నమాట."

కాసేపు కబుర్లయ్యేక కుర్రాళ్ళందరూ విమానం ఎక్కడానికి లోపలకెళ్తూంటే రామయ్య చెప్పేడు, "వెళ్ళగానే ఫోన్ చేయడం మర్చిపోకండేం?"

"అలాగే" ముందుకి సాగిపోయింది బృందం.

రెండు మూడు గంటల తర్వాత అనేకానేక మెటల్ డిటెక్టర్ల లోంచి కదులుకుంటూ మొత్తం మీద విమానం ఎక్కే గేటు దగ్గిరికొచ్చేరు. ఇంతకు ముందున్న హుషార్లో తెలీని ఆకలీ దాహం ఒక్కసారి బయటకొచ్చేయి తన్నుకుంటూ – సూట్ కేసులు మోయడమా మజాకా? అక్కడే దొరికిన ఏదో గడ్డి తిని బేంక్ కౌంటర్లో చేతిలో ఉన్న రూపాయలు మార్చుకుంటే చేతిలోకి వచ్చింది పదిహేను డాలర్లు. వెళ్ళేక మొదటి నెల స్టూడెంట్ జీతం ఎనిమిది వందలూ చేతిలో పడ్డానికి ఇంకో ముప్పై రోజులు పడుతుంది. బేగ్ లో ఉన్న వెయ్యి డాలర్ల చెక్కూ ఓహైయో వెళ్ళేదాకా మార్చడం అనవసరం. ఈ లోపుల విమానంలో పెట్టే తిండి సరిపోతుంది ఎలాగానూ. ఆ తర్వాత చూసుకోవచ్చు.

మొదటిసారి అమెరికా వెళ్తున్నందుకూ, కేస్ వెస్టర్న్ యూనివర్సిటీ లాంటి మంచి స్కూల్లో స్కాలర్ షిప్ వచ్చినందుకూ అందరితోపాటు ఒకే స్కూల్ కి వెళ్తున్నందుకూ కుర్ర మనసు ఉరకలు వేస్తోంది. కుర్రాళ్లందరూ కబుర్లలో పడ్డారు.

"రెండేళ్ళనగా ఎంతరా? కొంచెం కష్టపడితే నాలుగేళ్ళలో మన సీనియర్లు సంపాదించినట్టూ ఎం. ఎస్, పి.హెచ్.డి రెండూ కొట్టేసి ఏదో యూనివర్సిటీలో ప్రొఫెసర్ ఉద్యోగం సంపాదించామంటే ఇంక వెనక్కి చుసుకునే అవసరం లేదు."

"అవును ఇరవై ఐదేళ్ళకి అసిస్టెంట్ ప్రొఫెసర్, ముప్ఫై లోపునే అసోసియేట్, తర్వాత నలభైలోపున ప్రొఫెసర్. రెండు మూడు ప్రపోజల్స్ రాసి డబ్బులు రాబట్టామంటే టెన్యూర్ గేరంటీ. మొన్న మొన్నటిదాకా మనతో పాటు హాస్టల్ ఉండిన రామారావ్ ఇప్పుడు శాన్ డియాగోలో ప్రొఫెసర్ అవలే?"

కిషోర్ అన్నాడు, "ఇవన్నీ అంత బెంగపడేవి కాదు కానీ, ఓ సారి టీచింగ్ లోకి వెళ్ళేక ప్రొపోజల్ రాసి పేటెంట్లు సంపాదించామంటే ఇంక తిరుగులేదు."

పక్కనున్న ఇంకో కుర్రాడు చెప్పేడు, "ఎందుకొచ్చిన గోలరా ఇదంతా. ఎం. ఎస్ అవగానే గూగిల్ లోనో మైక్రోసాఫ్ట్ లోనో జేరిపోతే ఏడాదిన్నరలో ఓ బెంజ్ కారేసుకు తిరగొచ్చు కదా?"

"అలా చేయచ్చనుకో కానీ టీచింగ్ లో చేరితే ఎప్పుడు వస్తున్నాడు, ఎప్పుడు పోతున్నాడనేవి ఎవరికీ అఖ్ఖర్లేదు. ఏదో కంపనీలో చేరితే మెడలు వంచి పని చేయిస్తారోయ్"

"అదీ నిజమే. టీచింగ్ లో ఉంటే గ్రాడ్యుయేట్ అసిస్టెంట్ల చేత పని చేయించుకుంటూ తీరిగ్గా ఎంజాయ్ చేయొచ్చు. అదీగాక ప్రపోజల్స్ రాస్తే అందులో వచ్చే జీతం యూనివర్సిటీ ఇచ్చేదానికి తోడౌతుంది. ఎన్ని ప్రపోజల్స్ రాస్తే అన్ని డబ్బులు. ఆకాశమే హద్దు సంపాదనకి. ఏదైనా కంపెనీలో జేరితే అలా కుదురుతుందా?"

"మన రవి గూగిల్లో చేరాక వారానికో రోజు తన సొంతానికి పనిచేసుకోవచ్చని చెప్పేడే?"

"అలా చేసుకున్నా టీచింగ్ లో ఉన్న సౌలభ్యం కంపెనీ లో ఉండదు బాసూ. టీచింగ్ లో పుస్తకాలు రాసుకోవచ్చు, పేపర్లు పబ్లిష్ చేసుకోవచ్చు. క్లాసులు సాయంకాలం అయితే తీరిగ్గా మధ్యాన్నం స్కూలుకెళ్ళినా ఫర్లేదు."

రాబోయే డాలర్ల దగ్గిర్నుంచి సచిన్ టెండూల్కార్ దాకా కబుర్లు సాగేక లైన్లో నుంచుని విమానం ఎక్కేరు ఒక్కొక్కరూ. ఏదో పేపర్లో చూసి విమానంలో కాళ్ళు చాపుకు పడుకోవచ్చనుకున్నారు కానీ లోపలికెళ్ళేక తెల్సింది ఎకానమీ అంటే ఏమిటో. ఇంకో ఎనిమిది గంటలు కాళ్ళు ముడుచుకుని కూర్చోటమే. లండన్ లో దిగేక నాలుగ్గంటలు కూర్చుని మళ్ళీ ఎనిమిది గంటలకి షికాగో. అక్కణ్ణుంచి క్లీవ్ లేండ్ ఇంకో గంటన్నర.

కిషోర్ ఇలా క్లీవ్ లేండ్ చేరేసరికి రామయ్య బొంబాయి నుంచి రైల్లో ఒంగోలు చేరేడు. ఇంటికెళ్ళిన రెండు మూడు గంటల్లో అమెరికానుంచి ఫోన్ వచ్చింది కొడుకు దగ్గిర్నుంచి, క్షేమంగా చేరినట్టూ. హమ్మయ్య.

క్లీవ్ లేండ్ జేరగానే స్కూల్లో అన్ని పనులూ పూర్తిచేసుకునే సరికి లేబర్ డే వీకెండ్! నలుగురు రూమ్మేట్లూ అద్దెకో కారు తెచ్చుకుని పిట్స్ బర్గ్ వెళ్ళడానికి నిర్ణయం అయిపోయింది. నలుగురి ముందూ అడగడం బావుండదు కాబట్టి ఒక రూం మేట్ ని తర్వాత అడిగేడు కిషోర్, డ్రైవింగ్ ఎవరు చేస్తారు, డ్రైవింగ్ ఫర్వా లేదా, రానూపోనూ దారి ఖర్చులెంతవుతాయి, తన దగ్గిర ఇంకా జీతం రాక డబ్బులులేవు కనక తర్వాత ఇవ్వొచ్చా అనే విషయాలు.

ఎంత దాచి అడిగినా అందరికీ తెలియనే తెల్సింది. నవ్వేరు. నెల జీతం వచ్చేక ఇవ్వచ్చు. ఇంక పోతే డ్రైవింగ్ కి ఏమీ ఢోకా లేదు. కిషోర్ కి తప్ప మిగతా ముగ్గురికీ కార్లు లేకపోయినా డ్రైవింగ్ లైసెన్స్ ఉంది. ఒకడి తర్వాత ఒకళ్ళు డ్రైవింగ్ చేసేయగలరు! అదీకాక రాత్రి పూట డ్రైవింగ్ మరీ బావుంటుంది. ఐ ఐ టి లో పరీక్షలప్పుడు ఆల్ నైట్ చదూకున్నట్టే ఇది కూడా. కిషోర్ కి ఒక్కసారి హుషారు పుట్టుకొచ్చింది. అయితే కార్లో నలుగురైతే

ఒక్కొక్కళ్ళకీ జేబులోంచి ఎక్కువడబ్బులు పడతాయ్. ఇంకో కుర్రాణ్ణి సంపాదించామంటే డబ్బులు ఆదా చేయొచ్చు. ఎవరున్నారా అని విచారిస్తే ఓ శంకర్రావు దొరికేడు.

శంకర్రావు ది విశాఖపట్నం. ఐ ఐ టి కుర్రాడు కాదు కానీ అందర్లాగే ఎలోగాలా క్లీవ్ లేండ్ లో దిగినవాడే. వచ్చి ఓ సంవత్సరమౌతోంది కానీ ప్రతీదీ నిశితంగా చూస్తూ అన్ని రకాల ప్రశ్నలూ అడుగుతూ ఉంటాడేమో, నిత్యశంకితుడని పేరు తెచ్చుకున్నాడు. కిషోర్ వాళ్ళ టీం "వస్తావా మా కూడా" అని అడిగితే ప్రశ్నలు అడగడం మొదలుపెట్టేడు. మొత్తం ఖర్చు ఎంతౌతుంది? డ్రైవింగ్ లైసెన్స్ మాట సరే హైవే మీద వీళ్ళకి డ్రైవింగ్ అల వాటుందా, రాత్రికి వచ్చేయడం కంటే పగటిపూట డ్రైవింగ్ బావుంటుంది కదా? ఇత్యాది.

కిషోర్ రూమ్మేట్ రమేష్ కి వళ్ళు మండిపోయింది. "వస్తే రా లేకపోతే మానెయ్ కానీ ఇలా చెధవ ప్రశ్నలతో మమ్మల్ని ఏడిపించుకు తినకు." ఖరాఖండీగా చెప్పేసాడు. నిత్య శంకితుడికి ఇంకనోరుమూసుకోక తప్పలేదు. కిషోర్ కి అయితే క్లాసులు మొదలు పెట్టలేదు కానీ మిగతా వాళ్ళకున్న పనుల వల్ల శుక్రవారం సాయంకాలం దాకా కారు అద్దెకి తీసుకోవడం కుదర్లేదు.

అసలే లేబర్ డే వీకెండేమో కారు అద్దెకీ, ఇన్సూ రెన్సుకీ బాగానే వదిలింది చేతి చమురు. శుక్రవారం సాయత్రం బయల్దేరి రాత్రి పదింటికి పిట్స్ బర్గ్ జేరిపోయేరు ఎలాంటి ఆవాంతరాలు లేకుండా. రమేష్ కి తెల్సున్న పెన్ స్టేట్ యూనివర్సిటీ కుర్రాడింట్లో రాత్రికి మకాం. శనివారం కొండమీద వెంకన్న దర్శనం. పెన్ హిల్స్ చిన్నదైనా దాదాపు అవే వంకర్లు ఉన్న చిన్న సైజు తిరుపతే. అక్కడ్నుంచి చూస్తే పక్కనే ఉన్న హైవే మీద కార్లు నున్నగా జారిపోతున్న చిత్రం. వావ్! ఊరంతా తిరిగి ఆదివారం రాత్రి పన్నెండింటికి మళ్ళీ క్లీవ్ లేండ్ వచ్చేయడం కిషోర్ కి అద్భుతంగా అనిపించింది. డభ్భై మైళ్ల స్పీడుతో వెళ్తున్నప్పుడు కూడా ఏ ఒడిదుడుకులూ లేని రోడ్లూ, ఎక్కడపడితే అక్కడున్న రెస్ట్ ఏరియాలూ, పద్దెనిమి చక్రాల ట్రక్కులూ, ఓహ్ ఏం అమెరికా!

సెప్టెంబర్ నుంచి కిషోర్ కి క్లాసులు మొదలయ్యేయి. హై స్కూల్లో ఇచ్చినట్టూ రోజూ హోం వర్క్ ! మూడు వారాలు తిరిగేసరికి కిషోర్ కి తెలిసొచ్చింది ఎంత పని చేయాలో. వారానికి ఇరవై గంటలు లేబ్ లో పని చేయాలన్నారు సరే. ఇరవై గంటలు మాత్రం చేస్తే పనయ్యేదెప్పుడు? తనకి డిగ్రీ వచ్చేదెప్పుడు? అపార్ట్ మెంట్ – డిపార్ట్ మెంట్, ఎడ్వైసర్ – బిడ్ వైజర్ అన్న సామెత గుర్తుకొచ్చింది.

కాస్త దక్షిణంగా ఉంటే అక్టోబర్ దాకా కోటు అక్కర్లేదేమో కానీ ఇప్పుడున్నది క్లీవ్ లేండ్. అసలే చలి అని ఛస్తూంటే సంధి మంత్రం అన్నట్టూ క్లీవ్ లేండ్ ఉండేది సముద్రమా అన్నట్టుంటే లేక్ ఈరీ పక్కన. అక్టోబర్ నాటికి కాస్త స్నో పడడం మొదలింది. నవంబర్ దాకా స్నో రాదనుకుంటే ఇప్పుడే వచ్చిందేమిటా అని కిషోర్ న్యూస్ అంతా ఆసక్తిగా చదవడం మొదలుపెట్టేడు. అప్పుడు తెల్సింది – లేక్ ఎఫెక్ట్ స్నో అంటే ఏమిటో. ఉత్తరోత్తరా తెల్సింది ఏమిటంటే క్లీవ్ లేండ్ లాంటి ప్రదేశాల్లో ఉండేది దాదాపు ఒకటే వాతావరణం – తొమ్మిది నెలలు వణికించే చలీ, మరో మూడు నెలలు మామూలు చలీను. ఇలాంటి ఊళ్ళల్లో ఉంటే గానీ ఇంగ్లీషులో కూల్ అనే పదానికీ కోల్డ్ అనే పదానికీ అర్థం తెలియదేమో.

ఇండియా నుంచి మొదటిసారి అమెరికా వచ్చిన అందరికీ తగిలే వాతావరణం షాక్ కిషోర్ కీ తగిలింది. ఇక్కడ వర్షాకాలం అనేదే లేదు. సంవత్సరంలో ఏ రోజైనా వర్షం పడొచ్చు. అక్టోబర్ నుంచి దాదాపు మార్చ్ దాకా న్యూస్ లో వాతావరణం చూసినా చూడకపోయినా ఒక్కటే. క్రమం తప్పకుండా చెప్పగలిగేది ఏమిటంటే – ఈ రోజు మబ్బు కమ్మి ఉంటుంది. సూర్యుడు పాక్షికం. ఇరవై నుంచి ముప్ఫై శాతం వర్షం గానీ స్నో గాని పడొచ్చు.

నవంబర్ వస్తూనే మళ్ళీ కుర్రాళ్లందరూ థేంక్స్ గివింగ్ కి ఎక్కడికెల్దామా అని ఆలోచనలో పడ్డారు. ఈ సారి శంకర్రావు చెప్పేడు, "న్యూయార్క్ లో మా మావయ్య ఉన్నాడు. నన్ను రమ్మని ఏడాదిగా అడుగుతున్నాడు. మీరు వస్తానంటే మాట్లాడి చూస్తాను."

"న్యూయార్క్ చూడ్డానికి బావుంటుంది కానీ మనం వెళ్ళేది అయిదుగురం. అంతమంది దాడి చేసినట్టు వెళ్తే బావుండదేమో." కిషోర్ అన్నాడు.

"అడుగుతానని చెప్పేను కదా. వద్దు అన్నాడనుకో ఇంకోసారి వెళ్ళొచ్చు."

రమేష్ అడిగేడు, "న్యూ యార్క్ సిటీలో ఉంటారా లేకపోతే దగ్గిరున్న సబర్బ్ లోనా?"

"న్యూ జెర్సీ, ఎడిసన్ లో"

"సబర్బ్ అన్నమాట. అక్కడైతే న్యూ జెర్సీ, న్యూ యార్క్ రెండూ చూసి రావొచ్చు."

"అట్లాంటిక్ సిటీ కూడానా?" కాస్త తెగింపున్న ఇంకో కుర్రాడు పక్కనుంచి అడిగేడు.

"అట్లాంటిక్ సిటీ సమ్మర్ లోరా నాయనా. సముద్రం పక్కన ఈదురుగాలిలో చలిలో పెద్దగా తిరగడం కష్టం."

"మీ మావయ్యకి పిల్లలున్నారా?"

"ఇద్దరమ్మాయిలు."

"ఏం చేస్తున్నారేం?"

"ఓ అమ్మాయి కాలేజీలో న్యూరో సైన్సు చదూతోంది. రెండో అమ్మాయి ఎనిమిదిలోనో తొమ్మిదిలోనో"

"అదన్న మాట సంగతి. మనోడికి కాబోయే పెళ్ళాన్ని చూడ్డానికెల్దామని సర్దా," ఆట పట్టించేడు రమేష్. శంకర్రావు సిగ్గుపడిపోయేడు, "ఆ అమ్మాయ్ ఇక్కడ పుట్టిందోయ్, నేను ఆనతానా వాళ్ళకి?"

"సరే మీ మావయ్యని అడిగిచూడు.ఏమంటాడో చూసి ఆలోచిద్దాం."

రెండ్రోజుల తర్వాత మావయ్యతో మాట్లాడిన శంకర్రావ్ చెప్పేడు, "మావయ్యకేమీ ఇబ్బంది లేదు. గురువారం రాత్రి టర్కీ వండుతున్నాను తప్పకుండా రండి అన్నాడు. న్యూ యార్క్, న్యూ జెర్సీ అన్నీ చూసేసి ఆదివారం వెనక్కొచ్చేయచ్చు."

"సోమవారం నాకో టెస్ట్ ఉంది. శనివారం రాత్రికి వచ్చేస్తే ఆదివారం చదువుకుని టెస్ట్ కి వెళ్ళొచ్చు." కిషోర్ చెప్పేడు.

"అదో పెద్ద పనా. నీ పుస్తకాలు తెచ్చుకోవోయ్, దారిలో చదూకోవచ్చు. మేం డ్రైవ్ చేస్తూంటే నువ్వు చదువుకో."

ఒక్కసారి మొదటి లేబర్ డే నాటి ప్రయాణం గుర్తొచ్చింది కిషోర్ కి. ఎంత స్పీడ్ గా వెళ్ళినా ఒడిదుడుకులు లేకుండా ఉండడం అవన్నీను. వెంఠనే ఒప్పేసుకున్నాడు.

థేంక్స్ గివింగ్ ముందురోజు బుధవారం సాయంత్రం. ఐదుగురూ చిన్న చిన్న బేగ్గుల్తో బయల్దేరేరు. పక్క అపార్ట్ మెంట్లో కుర్రాళ్లు కాస్త అసూయగా చూసిన మాట వాస్తవం. ఇండియా నుంచి కిషోర్ కూడా వచ్చిన కొంతమంది కారు దాకా వచ్చేరు కబుర్లు చెప్పడానికి. ఎవరు ముందు డ్రైవ్ చేస్తున్నారు, ఎలా సర్దుకుంటారు, ఇలా కలగాపులగంగా కబుర్లు. ఐదింటికే చీకటి పడిపోవడంతో లైట్లు వెలుగుతున్నాయ్ రోడ్డుమీద. బండి బయల్దేరుతూండగా పక్క అపార్ట్ మెంట్ కుర్రాడొకడు చెప్పేడు డ్రైవ్ చేసే రమేష్ తో "జాగ్రత్తగా డ్రైవ్ చేయండి. వచ్చేటప్పుడు న్యూయార్క్ నుంచి మా అందరికీ తలో టి.షర్ట్ తెచ్చిపెట్టండి. హాపీ జర్నీ."

రమేష్ థేంక్స్ చెప్పి నవ్వుతూ చేయూపేడు. టయోటా కామ్రీ మెత్తగా రోడ్డుమీదకి జారిపోయింది.

అదృష్టవసాత్తూ వెళ్ళేటప్పుడు దారిలో స్నో పెద్దగా లేదు హైవే ఎనభై మీద కానీ మరెక్కడా కానీ. ఎనిమిది గంటల్లో వెళ్ళిపోవచ్చు ఏమీ ట్రబుల్ లేకుండా. శంకర్రావ్ మావయ్య ఇంటికెళ్ళేసరికి రాత్రి రెండు కావస్తోంది. తలుపు కొట్టగానే వచ్చి తలుపు తీసేడాయన. కుశల ప్రశ్నలయ్యేక బేస్ మెంట్ లోపలున్న రెండు బెడ్రూములూ ఓ బాత్రూమూ వీళ్ళకి కేటాయించి పైకెళ్ళి పడుకున్నాడు. డ్రైవ్ చేసిన రమేష్ మరో ఇద్దరికీ అప్పటికే నిద్ర వస్తూంది. ఒళ్ళు తెలీకుండా నిద్ర. లేచేసరికి మర్నాడు పదకొండు.

గురువారం పొద్దున్న లేచాక శంకర్రావు అత్తయ్య పలకరించి మెత్తగా చివాట్లు పెట్టింది, అంత రాత్రిదాకా మేలుకుని ఉండడం ఎందుకో, అలా డ్రైవ్ చేయడం ఎందుకు మంచిది కాదో చెప్తూ. ఈ ప్రహసనం అలా ఆగకుండా పోయేసరికి రమేష్ అందుకున్నాడు, "ఫర్లేదండి, మేం ముగ్గురం డ్రైవ్ చేస్తున్నాం కదా?" దాంతో ఆవిడకి నోరుమూసుకోక తప్పలేదు.

మధ్యాహ్నం అలా ఊర్లో తిరిగొస్తామని చెప్పి దగ్గర్లో ఉన్న బెస్ట్ బై, వాల్ మార్ట్ దుకాణాలన్నీ చూస్తూంటే చలిలో మూసేసిన షాపులముందు గుడారాలేసుకుని కూర్చున్న జనాల్ని చూసి కిషోర్ అడిగేడు ఆశ్చర్యంగా, "ఇదేమిటి గురూ వీళ్ళు షాపులముందలా నుంచున్నారు?"

"రేప్పొద్దున్నే నాలుగింటికి తీస్తారు షాపులన్నీ. టి.వి.లు, కంప్యూటర్లూ చవగ్గా దొరుకుతాయ్. అవి కొనడానికి ఈ లైన్లు."

"తీరిగ్గా పదింటికి రావొచ్చు కదా శెలవు రోజున?"

"అప్పటికి రేట్లు మారిపోతాయ్ బాసూ. ఈ లైన్లో నుంచుంటేనే దొరుకుతాయో లేదో చెప్పలేం."

సాయంత్రం టర్కీ డిన్నర్ అయ్యేక కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, మర్నాటికి న్యూ యార్క్ సిటీ ప్రయాణం, ఎలా వెళ్తే మంచిదీ అవన్నీ మాట్లాడుకున్నాక మళ్ళీ యధావిధిగా లేటు నిద్రే.

శుక్రవారం అంతా న్యూ యార్క్ చూడ్డంలో అయిపోయింది. వరల్డ్ ట్రేడ్ సెంటర్ దగ్గిర్లో పది డాలర్లకి ఐదు షర్ట్ లు అమ్ముతుంటే రమేష్ మర్చిపోకుండా కొన్నాడు పక్క అపార్ట్ మెంట్ స్నేహితులకి. శనివారం న్యూజెర్సీ చూడ్డానికీ, ఎడిసన్ లో ఉన్న ఇండియన్ షాపులకీ తిరిగాక సాయంత్రం ఇంటికొచ్చి చెప్పేడు శంకర్రావ్ మావయ్యతో, "సోమవారం మా కిషోర్ కి టెస్ట్ ఉంది. అంచేత ఈ రాత్రి బయల్దేరి వెళ్ళిపోదాం అనుకుంటున్నాం. రేప్పొద్దున్న దాకానే కార్ అద్దెకి తీసుకున్నాం. ఇప్పుడు బయల్దేరితే రాత్రి రెండూ మూడు లోపుల వెళ్ళిపోవచ్చు. పొద్దున్నే లేచి కార్ ఇచ్చేసి టెస్ట్ కి తయారౌవచ్చనీ.....”

మావయ్య ఏదో అనబోతూంటే అత్తయ్య అందుకుంది. "అసలు మీకు బుద్ధుందా? వచ్చేటప్పుడు రాత్రి రెండింటికి వచ్చేరు. మళ్ళీ ఇప్పుడు రాత్రి. థేంక్స్ గివింగ్ కి వేరే ఊరువెళ్ళిన వాళ్ళందరూ ఆదివారం పొద్దున్నే బయల్దేరుతారు. రాత్రి డ్రైవింగ్ అంత మంచిది కాదు కూడా..."

రమేష్ అందుకుని చెప్పేడు, "మీరే చెప్తున్నారుగా ఆదివారం అందరూ బయల్దేరతారని? ఆ రష్ తప్పించుకుందుకే ఇప్పుడు వెళ్దామనుకుంటున్నాం"

"రష్ మాట అలా ఉంచు బాబూ. రాత్రి పూట ట్రక్కులూ అవీ ఎందుకొచ్చిన గోల అసలే చలికాలం. తీరిగ్గా రేప్పొద్దున్న బయల్దేరవచ్చు. ఇప్పుడు వద్దు."

"అదీ నిజమే. మీకు మహా అయితే ఈ రోజు పోతుంది. కానీ దార్లో ఏ ప్రమాదమైనా జరిగితే ఎందుకొచ్చిన గోల, రేపు పొద్దున్నే బయల్దేరండి." మావయ్య చెప్పేడు.

"అలా కాదండి వెళ్ళాలి. కార్ రేపటి పొద్దున్న వరకే తీసుకున్నాం. టైం కి ఇవ్వకపోతే తర్వాత ఎక్కువ ఛార్జ్ చేస్తారు."

"ఎంత ఎక్కువ ఛార్జ్ చేస్తాడు? యాభై డాలర్లా? మీ జీవితం కంటే ఎక్కువా అది? వద్దని చెప్తూంటే మాట వినిపించుకోరేం?" అత్తయ్య అరిచింది.

"అంత కోపం ఎందుకండీ? మేము ముగ్గురం డ్రైవర్లం ఉన్నాం. ప్రతీ వంద మైళ్ళకీ ఆగి డ్రైవర్ మారుతూ వెళ్ళిపోగలం. ఇప్పటి వరకూ చాలా సార్లు ఇలాగే చేసాం కూడా. కావలిస్తే ఈ మధ్యనే అమెరికా వచ్చిన కిషోర్ ని అడగండి. అసలు టెస్ట్ ఉన్నది అతనికే"

అత్తయ్య కిషోర్ కేసి చూసింది. కిషోర్ నవ్వుతూ తలూపుతూ చెప్పేడు, "అవునండి. వీళ్ళు ముగ్గురూ బాగా డ్రైవ్ చేస్తారు. నేను చదువుకోవడం కూడా ఇప్పుడు క్లీవ్ లేండ్ వెళ్తూ కార్లోనే."

“టివిలో రెండు మూడు అంగుళాల స్నో పడుతుందని చెప్తున్నారొరే” మావయ్య చెప్పేడు.

రమేష్ నవ్వేసాడు, "క్లీవ్ లేండ్ లొ రెండు మూడు అంగుళాల స్నో రోజూ పడుతుందండి. మేమున్నదే లేక్ ఈరీ పక్కన. దానికేనా ఇంత భయపడ్డం?”

శంకర్రావ్ మావయ్య అడిగేడు, "మీకు ట్రిపుల్ ఏ మెంబర్ షిప్ ఉందా? కారు ఏదైనా ట్రబుల్ ఇస్తే వాళ్ళని పిలవొచ్చు."

"లేదండి. కారు కొత్తదే. రెంటల్ కారు వాడు నెంబరిచ్చేడు ఏదైనా ప్రోబ్లెం వస్తే ఫోన్ చేయమని. అవి చాలవా?"

మావయ్యకేమనాలో తోచలేదు. రాజుకన్నా మొండివాడు బలవంతుడు. వీళ్ళతో ఎంత చెప్పినా వినరే? అత్తయ్య వద్దు వద్దంటున్నా రాత్రి ఎనిమిదింటికి భోజనాల తర్వాత కారెక్కేసింది మిత్ర బృందం. బండి బయల్దేరుతూంటే శంకర్రావ్ మావయ్య చెప్పేడు, "ఏదైనా అవసరం వస్తే ఫోన్ చేయండి ఎంత రాత్రైనా ఫర్వా లేదు." శంకర్రావ్ తలాడించేడు.

శనివారం రాత్రి. తానా ప్రెసిడెంట్ కుమార్ కి వారాంతంలో అందరూ పడుకున్నాక టీవీలో ఇంగ్లీష్ సినిమాలు చూడ్డం అలవాటు. పగలు ఎలాగా టీవీ అంతా పెళ్ళాం పిల్లచేతుల్లో చేతుల్లో ఉంటుంది. ఆ తెలుగు సినిమాల్లో తింగరి డేన్సులూ అవీ తాను చూళ్ళేడు. ఈ తానా ప్రెసిడెంట్ పదవొచ్చాక అసలు టివి చూడ్డమే గగనమై పోతోంది. రోజూ ఎవరో పిలవడం, ఏక్సిడెంటో మరోటో అనడం. దాంతో ఫోన్ మీద గంటల తరబడి మాట్లాడుతూ తెలిసున్న జనాల్ని పోగుచేసి వీళ్లకి హెల్ప్ చేయడం. ఎప్పుడో ఓ సారి అయితే అనుకోవచ్చు కానీ ఇది ఈ మధ్య సర్వ సాధారణం అయిపోయింది. ఒకాయన ఈత రాకుండా పూల్ లో దిగి మునిగిపోయేడు. ఇంకో ఆయన రాత్రి తొంభై మైళ్ళ వేగంతో వెళ్తుంటే పోలీస్ పట్టుకున్నాడు. తీరా చూస్తే అమెరికన్ డ్రైవింగ్

లైసెన్స్ లేదుట. ఉన్నది ఇంటర్నేషల్ డ్రైవింగ్ లైసెన్స్. పోలీసుల్తో మాట్లాడి జైలు శిక్ష పడకుండా చూసేసరికి తల ప్రాణం తోక్కొచ్చింది. ఇలా రోజుకో తంటా.

టివీ ఆన్ చేసి కేబుల్లో వచ్చే సినిమాలు వెదకడం మొదలుపెట్టేడు.మరో ఐదు నిముషాల్లో మొదలయ్యే "వాట్ డ్రీంస్ మే కం" అనే రాబిన్ విలియంస్ సినిమా ట్యూన్ చేసి సెల్ ఫోన్ దగ్గిర్లో పెట్టుకుని సినిమా చూడ్డం మొదలుపెట్టాడు. హీరో వాళ్ళావిడ చచ్చిపోతే స్వర్గానికి వెళ్తుందనుకున్న వాళ్ళావిడ నరకంలో ఉందని తెలిసి అక్కడకెళ్ళి ఆవిడ స్పిరిట్ ని వెదకడం, అలా జరుగుతోంది కథ. దాదాపు సినిమా అయిపోవస్తూంటే విలియంస్ వాళ్ళావిడ అడుగుతోంది.

"మళ్ళీ నేను పుడితే న్యూ జెర్సీలో నన్ను గుర్తు పట్టుకోగలవా?"

"నిన్ను నరకం అంతా వెతికి పట్టుకోగా లేంది న్యూ జెర్సీలో పట్టుకోలేనా?" చెప్తున్నాడు రాబిన్ విలియంస్.

మంచి సినిమా చూసానన్న తృప్తితో లేచి టివి కట్టేసి లేచేడు కుమార్. సరిగ్గా అప్పుడే ఫోన్ మోగింది. "తానా ప్రెసిడెంట్ కుమార్ ఉన్నారా?" అడుగుతున్నారెవరో అమెరికన్ ఏక్సెంట్లో. ఇది మరో డేంజరస్ కేసే ఏమీ అనుమానం లేదు.

"అవును చెప్పండి"

"మీరెక్కడుంటారు?"

"పిట్స్ బర్గ్, పెన్సిల్వేనియా లో"

"నేను ఓహైయో స్టేట్ పోలీస్ ట్రూపర్ ని. హైవే 80 మీద కారు ఏక్సిడెంట్ అయింది, ఆక్రాన్ నుంచి కొంచెం దూరంలో హడ్సన్ అనే ఊరి దగ్గిర. కార్లో ఐదుగురున్నారు. ఇండియన్స్ అని తెలుస్తోంది కానీ ఎవర్నీ గుర్తు పట్టలేకపోతున్నాం. నలుగురు ఏక్సిడెంట్ జరిగిన చోటే పోయారనీ, అయిదో అతనికి మెడా, నడుం విరిగాయనీ పారామెడిక్స్ అంటున్నారు. ఐ.డిలు చూస్తే కేస్ వెస్టర్న్ స్కూల్ స్టూడెంట్స్ అని తెలుస్తోంది. మీ ఫోన్ నెంబర్ ఇక్కడ ట్రాఫిక్ లో ఆగిన ఇంకో ఇండియన్ ఇచ్చారు. ఆయనతో మాట్లాడతారా? వీళ్ళవాళ్లని ఎలా కంటేక్ట్ చేయడం?"

కుమార్ కి వెన్నులోంచి వణుకు పుట్టింది. "సరే ఆ ఇండియన్ కి ఫోన్ ఇవ్వగలరా?"

ఆ ఇండియన్ తెలుగులోనే మాట్లాడుతున్నాడు, "మన కుర్రాళ్ళేనండి. పాపం నలుగురూ పోయేరు. నేను చూసాను. ఐదో కుర్రాడు దాదాపు పోయినట్టే. చివరి సారిగా చెక్ అప్ కోసం హాస్పిటల్ కి తీసుకెళ్తున్నారు హెలికాప్టర్ లో. ఇక్కడంతా అయోమయంగా ఉంది...."

"అసలు ఏక్సిడెంట్ ఎలా జరిగిందో మీకు తెలుసా?" కుమార్ అడిగేడు.

"వీళ్ళు చెప్పడం ప్రకారం, కుర్రాళ్ళదే తప్పు. డ్రైవ్ చేస్తూంటే మీడియన్ దాటి అటు వేపు వెళ్ళిపోయింది కారు. ఎదురుగా వచ్చే ట్రక్కుని గుద్దేసారు. ఇక్కడ అసలే స్నో పడుతోంది. రోడ్లు జారుతున్నాయి కూడా. నలభైల్లో వెళ్ళడమే గగనంగా ఉంది. డ్రైవర్ నిద్రలోకి జారిపోయాడేమో అని నా అనుమానం."

"చెప్పలేం లెండి, ఐస్ మూలాన కూడా అలా అవ్వొచ్చు కదా?"

"తప్పకుండా అవ్వొచ్చు. మీరేమైనా సహాయం చేయగలరా?"

"నేను క్లీవ్ లేండ్ ఇండియన్ స్టూడెంట్ అసోసియేషన్ తో మాట్లాడి వాళ్ళలో ఎవర్నో హాస్పిటల్ కి వెళ్ళమని చెప్తాను. ఆ తర్వాత తెలుగు అసోసియేషన్ వాళ్ళతో చెప్పి ఏదో చేస్తానని చెప్పండి. ఇప్పుడు అక్కడకి రావడం అనవసరమూ, కుదరదూ. క్లీవ్ లేండ్ నుంచి ఎవరో ఒకరు వస్తారు హాస్పిటల్ కి. ఆ తర్వాత ఎలా జరగాలో అలా చేద్దాం."

ఇదే విషయం మళ్ళీ పోలీస్ తో ఇంగ్లీషులో చెప్పి ఫోన్ పెట్టేసిన కుమార్ స్థబ్దుగా ఉండిపోయేడు. ఇది ఎన్నో సారి ఇలా అవడం? రాత్రి డ్రైవ్ చేయడం మంచిది కాదని ఎన్ని సార్లు చెప్పాలి? అమెరికా రాగానే ఇంత తెగువ ఎలా వస్తోంది వీళ్ళకి? దేశం అంతా పరీక్షలు పెట్టి సెలెక్ట్ చేసుకున్న మేధావులైన కుర్రాళ్ళు ఇలా ఎందుకు చేస్తున్నారు? పోయినవాళ్ళందరికీ ఇరవై ఐదులోపే ఉండొచ్చు. ఎంత వేస్ట్? ఇదంతా ఒక ఎత్తైతే ఇప్పుడు ఇండియాలో ఉన్న వీళ్ళ తల్లితండ్రులెలా తీసుకుంటారు దీన్ని? తల బద్దలు కొట్టుకున్నా సమాధానాలు రాని ప్రశ్నలు అన్నీను. తానా ప్రెసిడెంట్ అయ్యేక తన బతుకు దాదాపు చావుల్తోటీ, శ్మశానాల్తోటీ ఓ ఫ్యూనరల్ డైరక్టర్ ఉద్యోగంలా తయారైంది. ఇదంతా చేస్తే ఇదో థేంక్ లెస్ జాబ్. ఫోన్ చేసి మీ అబ్బాయ్ ఇలా చచ్చిపోయాడనీ, శవాన్ని ఇంటికి పంపిస్తున్నామనీ చెప్పాలి. శెభాషైన ఉద్యోగం.

ఆ తర్వాత మూడు గంటలు నిముషమో యుగంలాగా గడిపేడు కుమార్. క్లీవ్ లేండ్ తెలుగు అసోసియేషన్ తోటీ, తోటి కుర్రాళ్లతోటి మాట్లాడి ఒకరు హాస్పిటల్ కి వెళ్ళేలా చూసేడు. అయితే ఎవరూ హాస్పిటల్ కి వెళ్ళకముందే జరిగిన విషయమేమంటే, కొన ప్రాణాలతో కొట్టుకుంటూన్న శంకర్రావుని హెలికాప్టర్లో హాస్పిటల్ కి తీసుకెళ్తూంటే దార్లోనే అతని ప్రాణం కూడా పోయింది. ఎంతో కంగారుగా వద్దంటున్నా బయల్దేరిన అతి గొప్ప మేధావుల జీవితాలు అర్థాంతరంగా అలా తెల్లారిపోయేయి. కారు మర్నాడు ఇవ్వకపోతే కట్టాల్సిన వందో, నూట యాభయ్యో డాలర్ల కోసం అర్థరాత్రి – అదీ రాత్రి డ్రైవింగ్ ఎంతో మజా అనుకుంటూ – డ్రైవ్ జేసిన కుర్ర మేధావులు ప్రాణాలే పోగొట్టుకున్నారు. ప్రాణాలెక్కువా, డాలర్లెక్కువా?

చిత్తుగా స్మాష్ అయిపోయిన కా ర్లో బేగ్గులు మాత్రం ఏమీ అవలేదు. ఆ సామానంతా పక్క అపార్ట్ మెంట్లో ఉన్న కుర్రాళ్ళకిచ్చేసారు – చనిపోయిన వాళ్ళ ఫేమిలీలకి ఇవ్వమని. పక్క అపార్ట్ మెంట్లో కుర్రాళ్ళు సరదాగా తెమ్మన్న న్యూ యార్క్ టి. షర్ట్ లు మాత్రం చెక్కుచెదరకుండా వచ్చేయి ఇంటికి.

ఏదో ఒకరోజు డాలర్లు బాగా సంపాదించి విమానం ఫస్ట్ క్లాసులో వెనక్కి వద్దామనే కోరికతో అమెరికా వెళ్ళిన ఐదుగురు కుర్రాళ్ళు విగతజీవులుగా పేక్ చేసిన పెట్టెల్లో విమానం వెనకభాగంలో కోల్డ్ స్టోరేజ్ లాంటిదానిలో ఉంచి వెనక్కి తీసుకురాబడ్డారు. అక్కడ్నుంచి ఐదు శరీరాలు వాళ్ల వాళ్ల ఊర్లకి జేరవేయబడ్డాయ్. శరీరాలని దహనం చేయడానికి శ్మశానం దాకా వెళ్ళిన స్నేహితులూ, చుట్టాలూ – వేరు వేరు ఊర్లలోనే అయినా సరే ఒకే మాట మాత్రం అనుకున్నారు – "ఏక్సిడెంట్లో నుగ్గు నుగ్గుగా ఐపోయి వెనక్కొచ్చిన శవాన్ని తమ కుర్రాడని పోల్చుకోవడం అసాధ్యం."

(ఈ మధ్య కాలంలో కారు ఏక్సిడెంట్లూ, గేస్ స్టేషన్లో కాల్పుల వల్ల పోయేవారూ, ఈత రాక పూల్ లో మునిగి చనిపోయేవారూ, ఒక్కసారి డ్రైవింగ్ లైసెన్స్ రాగానే విజయగర్వంతో హైవే మీదకి వెళ్ళి పోయినవాళ్ళు ఇలా ఎంతో మంది ఉన్నారు. వీళ్ళలో సరైన ఇన్సూరన్స్ లేని వాళ్ళూ ఎంతమందో. ఎన్ని జాగ్రత్తలు చెప్పినా రాత్రి డ్రైవింగ్ చేయడం ఒక ఫేషన్ అనుకోవడం, రాత్రంతా మేలుకుని ఉంటే అదో పెద్ద ఘనకార్యం అనుకోవడం. ఇది స్టూడెంట్స్ కే కాక పిల్లా పాపల్తో ఉన్నవాళ్ళకీ వర్తిస్తోంది. నా ఇద్దరు రూమ్మేట్లు డ్రైవింగ్ చేస్తూ నిద్ర పట్టేస్తే మీడియన్ దాటి వెళ్ళడం, అదృష్టవశాత్తూ ఏమీ కాకపోవడం జరిగింది. మరో ఫేమిలీ కూడా టైర్లు ఐస్ మీద జారితే దెబ్బలు తగలకుండా తప్పించుకున్నారు. కానీ తానా నుంచి రోజూ వచ్చే మెయిల్స్ చూస్తూ ఉంటే రోజూ ఎంతమంది పోతున్నారో తెలిస్తే ఆశ్చర్యం, కోపం కలగక మానవు. ఇంత జరుగుతున్నా ఈ చావులూ అవీ మాత్రం అప్రతిహతంగా సాగిపోతున్నాయి. నేను చెప్పినది నమ్మకం లేకపోతే తానా వార్ని నిరభ్యరంతరంగా అడగండి. ఈ కధ ఏ ఒక్కరికి ఉపయోగపడినా అంతకన్నా కావాల్సింది ఏమీలేదు.)

. ★★★

Click here to share your comments on this story